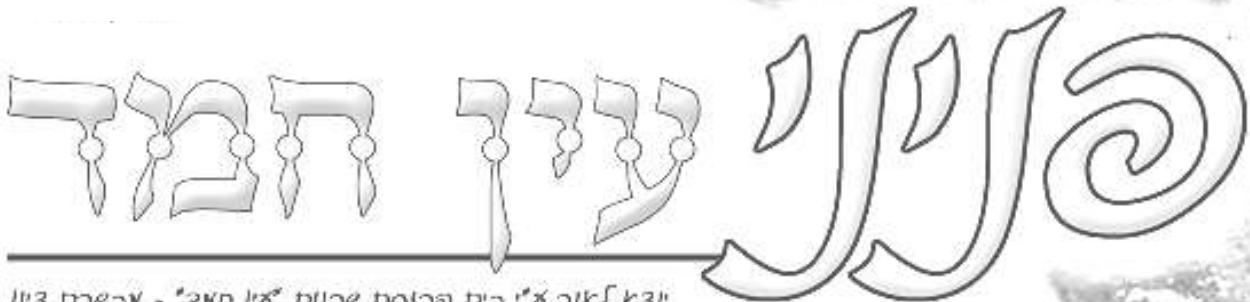

פְּרֻשֶׁת אָמוֹר | ה'תשפ"ד

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה | נָא לְשׁוּמְרֵי עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

יזכא לאָר ע"י בית הכנסת שכולנת עין חמד - אגשרת ציון

לרפואת כל חולי עם ישראל ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשֶׁת אָמוֹר - זוגיות

"כִּי אִם לְשֹׂאֲרוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו, לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וּלְבָנוֹ וּלְבִתּוֹ וּלְאָחִיו וּלְאָחֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֵלָיו" (ויקרא כ"א, ב'-ג')

שלום בין אנשים זרים שיעשה שלום בבית שלו עצמו.

הבעיה שלנו הגברים שקשה לנו לפרגן- להחמיא! בו בזמן שהאישה ניזונת ממילה טובה! על האישה נאמר: "וְאֵל אִישׁךָ תִּשְׁקָתְךָ" (בראשית ג, ט"ז), האישה חשה צורך עמוק לשמוע מבעלה מחמאות אמיתיות ומילים טובות שיוכיחו לה כי בעלה מעריך אותך, מכיר במעלותיה ובעיקר שמח בה.

היא מנקה את הבית ובראש שלה- מה בעלי יגיד כשיחזור. היא מבשלת וחושבת- מה בעלי יגיד כשיטעם. בכל מה שהיא עושה מעניין אותה מה בעלי יגיד. אם היא כל כך מחכה לתגובה יפה ממך אז תעשה את זה!

בפרשה אנחנו קוראים שלכהן מותר להיטמא לשבעה קרובים: "כִּי אִם לְשֹׂאֲרוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו, לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וּלְבָנוֹ וּלְבִתּוֹ וּלְאָחֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֵלָיו" (ויקרא כ"א, ג'). אם סופרים רואים רק שישה קרובים ולמה אשתו לא כתובה? רש"י מסביר: אין שארו אלא אשתו.

המלבי"ם מסביר: למה אשתך נקראת "שאר"? כי היא הגורם להשאיר לך שם ושארית בעולם. בלי האישה אין המשך! הנביא ישעיה כותב: "וּמִבְּשָׂרְךָ לֹא תִתְעַלֵּם" (ישעיהו נ"ח, ז'). רש"י פירש- בשרך- קרוביך. הבשר הכי קרוב אליך זו אשתך.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסו שליט"א

חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

יש יהודי במרכז הארץ איש רב פעלים מזכה הרבים גדול. הוא מעביר שיעורים, הרצאות ועוד.

צלצל הטלפון וראיתי על הצג את השם של אותו מזכה הרבים. כאשר עניתי אני שומע קול של אישה. היא הזדהתה שהיא אשתו ויש לה שאלה בנושא כשרות.

לאחר מכן החמאתי לה על בעלה, כמה הוא פועל ועושה למען שמו באהבה. הופתעתי לשמוע ממנה: "רע לי לשמוע מאנשים כמה בעלי צדיק ואיזה זכות יש לי". הייתי נבוך. הבנתי ממנה שהיא לא מקבלת הערכה מבעלה.

לאחר מספר שעות התקשרתי אליו. הבנתי ממנו שהוא לא מקדיש לה זמן וכו'. שאלתי אותו: "מתי בפעם האחרונה החמאת [פירגנת] לה?"- הוא לא זכר! אמרתי לו: "לזכות את הרבים- חשוב מאוד, אבל לא פחות עבודת השם היא להשקיע בזוגיות".

הרמב"ם בספרו משנה תורה (הלכות אישות פ' ט"ו הלכה י"ט) מבאר מצווה זו: "וכן ציוו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו, ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי הממון... ויהיה דיבורו עמה בנחת ולא יהיה עצב ולא רוגז".

המשנה אומרת: "הבאת שלום... בין איש לאשתו" (פאה א', א'). לפני שהאדם משים

העלון מוקדש להצלחה בגו"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת הצלחה בכל העניינים שלמה ודנה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב י.מ.ש. כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רונית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר עמית בת טובה יוסף בן רחמה נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'וליאט אסף בן סופיה דוד עומרי בן יהודית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית אנהל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו זרי בן ימנה אילנה בת רחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה דגנית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעילה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחימה אורן בן אסתר דינה בת מזל יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה מישא אסתר בת זרהה שאול בן סילביה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רונית בת סבריה קטנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה דהבה בת שושנה רייזל

18/05/2024		י' אייר תשפ"ד	
פרשת אמור			
הפטרה: "הוכהנים הלויים"- יחזקאל מ"ד			
ר"ת	כניסה	יציאה	ר"ת
21:02	18:55	20:07	י"ב
20:59	19:14	20:05	ת"א
21:02	19:17	20:08	ח"פ
20:59	19:14	20:05	ב"ש

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה	העלון מוקדש לעילוי נשמת מרים בת שרה ע"ה	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס וליילד אורי חיים בן שלי	זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
--	---	--	--

שואל ומשיב בהלכה – בשולי גויים – חלק ו'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

האם בתהליך הפסטור שנעשה על ידי גוי יש בעיה של בישולי גויים? מה הדין כאשר הגוי הכניס את המאכל לתנור כשהוא כבוי ולאחר מכן היהודי הדליק את התנור?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

תשובה:

פיסטור הוא תהליך המבוצע כדי לשמר את המאכל מפני חיידקים ולא למטרת בישול, לכן אם הוא נעשה על ידי גוי, המאכל לא נאסר מטעם בישולי גויים. **הערה:** מכיוון שאין כאן כוונת בישול. כך העלה הגר"ש וואזנר בקובץ מבית לוי ח"ח (סכ"ט). לדעת השו"ע (יו"ד סימן קיג ס"ה) כל שאין בכוונתו לבישול מותר. יד"נ הרב נסים סבאג הי"ו העיר שכיום התהליך הוא שהפיסטור בבתי חרושת נעשה לאחר הבישול.

בבישול, לדעת הספרדים לא די בהדלקת האש על ידי יהודי כדי שתהיה כשרה, אלא צריך מלבד ההדלקה, שהיהודי יניח את הסיר על האש והאוכל בתוכו. **מקורות:** שו"ע (יו"ד סימן קיג ס"ז). גם באופן שההדלקה נעשית על ידי הגוי, כל שהניח ישראל את הסיר על האש והאוכל בתוכו מותר מכיוון שמעשה הבישול נעשה על ידי ישראל.

לדעת בני אשכנז בישול דינו כאפיה ודי בהדלקה של יהודי בלבד. **מקורות:** הרמ"א (שם). הש"ך (סק"ט) כתב לדעת הרמ"א דווקא כשהוא ממחר את הבישול. עוד הש"ך (ס"ק יא) כתב שקיסם מועיל בבישול. מחלוקת השו"ע והרמ"א במקום שהישראל רק הדליק, האם די בכך או שמא מלבד ההדלקה צריך שיהודי יניח את הסיר.

לכל הדעות, אין הקפדה שפתיחת הגז בלבד תבוצע על ידי הגוי.

בבישול הולכים אחר הנחת המאכל בתוך הסיר. כאשר היהודי הדליק את האש והניח את הסיר כשהוא ריק והגוי הניח את דבר המאכל בתוכו, הרי לדעת מרן השולחן ערוך זה בישול גויים ואסור. אולם לדעת הרמ"א, די בהדלקה.

כאשר הגוי הכניס את המאכל כשהוא לא מבושל לתנור ולאחר מכן היהודי הדליק את התנור או שהגוי הניח את הסיר על כירה כבוייה ולאחר מכן היהודי הדליק את האש מתחת לסיר. מדובר בסיר שעומד על גבי הכירה כשהמאכל בתוכו. גם לדעת הספרדים אין בזה משום בישולי גויים. **הערה:** כיוון שישראל הוא זה שעשה את מעשה הבישול. כמ"ש הכנסת הגדולה (יו"ד סימן קיג הגב"י אות ל"ג) שכל שהגוי נתן את הקדירה עם התבשיל במקום שיכול התבשיל להתבשל, אלא הניח במקום שאין האש דלוקה, והישראל הדליק את האש מקרי בישול ישראל. כ"כ בשו"ת אבני נזר (יו"ד סימן צו אות ה) כתב שאם ישראל הסיק את התנור לאחר שפיתת הקדירה מהני גם למרן השו"ע. כ"כ בכף החיים (שם אות סה). כ"כ בשו"ת דברי דוד ח"ג (חיו"ד סימן י). ע"ע למו"ר בשו"ת בנין אב ח"ג (סימן לז) שהעלה כן להלכה.

בתי מלון ומסעדות הנמצאים בבעלות ישראל ויהודי מדליק את האש בלבד, בדיעבד - יש להתיר גם לבני ספרד לאכול למרות שהגוי נתן את התבשיל על האש. **הערה:** היות ויש אומרים שבבית ישראל אין איסור בישולי עכו"ם ושמה ההלכה כדעת הרמ"א שהדלקת האש מספיקה. כך מבואר בשו"ת יחווה דעת ח"ה (סימן נד). בשו"ת יביע אומר ח"ט (חיו"ד סימן ו) חיזק את הדברים ומשמע ממנו שגם לכתחילה יש להתיר. ראה עוד מה שכתב בשו"ת מעין אומר ח"ה (עמוד רא). כך הביא אחי הרה"ג מאיר יצ"ו בספרו תורת הישיבה (פ"ו הי"א) לענין בני ישיבה ספרדים שלומדים בישיבה אשכנזית ואין מקפידים על בישולי גויים - לדעת מרן, שבדיעבד מותר. ראיתי שכך העלה בספר פת בג המלך (עמוד ט) להתיר לספרדי לאכול לכתחילה במסעדות למרות שהמשיג נהג להדליק את האש והגוי נתן את התבשיל ע"ג אש דלוקה. כבר העיר עליו בשו"ת דברי דוד ח"ד (יו"ד סימן יח אות ד) מדוע התיר כן לכתחילה.

מעלת ברכת כהנים

להלן סיפור המעובד מתוך 'לקראת שבת'. ניתן ללמוד ממנו מהי מעלת ברכת כהנים ועל קדושת הכהנים. הרב כהן סיפר על כך: היה מעשה מצער מאוד עם בתו של אחד ממגידי השיעורים של הדף היומי הירושלמי ב'דרשו'. הבת נפצעה אנושות ל"ע בתאונת דרכים. המצב שלה היה ממש לאחר ייאוש. היא היתה מחוסרת הכרה זמן רב והרופאים לא תלו תקוות לגבי מצבה".

"באותו הזמן בא מישהו לאביה וסיפר לו שיש סגולה מיוחדת מאוד ובדוקה ומנוסה: מביאים עשרה כהנים שיתפללו על החולה ממש על ידו ויאמרו את 'ברכת כהנים' לרפואתו. להכניס כהנים לבית חולים זה לא סיפור פשוט. בימים כתיקונם אנחנו לא נכנסים לבית חולים מחשש לטומאה, אבל אותו רב הצליח לארגן חלון זמן שבו היה מותר לנו להיכנס לכתחילה ללא כל חשש".

היגענו לשם, עשרה כהנים. נכנסו לחדר האשפוז שבו היא שכבה בלי הכרה. התפללנו ואמרנו את שלושת פסוקי 'ברכת כהנים', כמובן ללא נשיאת כפיים ובלי ברכה ויצאנו מהחדר. בתוך כמה ימים חלה הטבה עצומה ולאחר תקופה השתחררה הבת מבית החולים כשהיא מתפקדת באופן מלא! בתיק הרפואי שלה כתבו הרופאים שהמקרה הזה נחשב לנס רפואי!".

מנויים	הקדשת העלון	שאלות בהלכה
לקבלת העלון חנם ב-email מידי שבוע, שלח את כתובתך PnineEH@gmail.com	נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, וזאת הגון, חזרה בתשובה וכו" - נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 9076926	נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל" 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

הצדיק הרב משה שמאי זצ"ל - נולד בשנת ה'תרנ"ד (1893) בעיר יזד בפרס. עוד מימי ילדותו היה שם לילות כימים כדי ללמוד בתורה הקדושה. כאשר רבינו הגיע לגיל שמונה-עשרה הוא התחתן. כעבור שלוש שנים התייתם מאביו ומאז היה צריך לדאוג לפרנסת אימו, אחיו ואחותו הקטנים. רבינו רצה ליהנות מיגיע כפיו וגם ללמוד תורה לכן התחיל לעסוק במכירת בדים בכפרי הגויים בסביבות העיר יזד. למרות עבודתו נודע בתורתו, במעשיו הטובים ובמידת חסידותו הנפלאה. היה שמח בחלקו למרות מצבו הכלכלי הקשה. בכל לילה קם בחצות ובכה בדמעות על גלות השכינה ועל שלום הבריות ובפרט על החולים. כאשר היו לאנשי יזד שמחות או אבל ח"ו, הם היו מזמינים את רבינו שיבוא לשמח או להבדיל לנחם. רבינו כדרכו בקודש לא השיב ריקם אף אדם, מקטן ועד גדול ואפילו היה מוותר על עבודתו בנפש חפצה. היו מתייעצים עימו בכל עת. רבינו החמיר על עצמו חומרות שונות. בפרס לא הייתה מאפיייה של יהודים. כתוצאה מכך הם נאלצו לאכול פת של גויים. רבינו החמיר על עצמו ולא אכל. בביתו היו אופים לחם מיוחד בשבילו למרות הקושי שהיה כרוך בהשגת הקמח, לכן פעמים רבות לא היה יכול לאכול פת. כשהגיע לגיל זקנה רבינו עזב את עיסוקו במכירת בדים ברחבי הכפרים והשתקע בעיר. רבינו קנה לעצמו חנות קטנה, ובין לקוח ללקוח עסק בעמלה של תורה.

מלומד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו. גם גויים שידעו את קדושתו פנו אליו. פקד עקרונות. ענוותן מופלא. בשנת ה'תש"י (1950) עלה לארץ ישראל. כשירד מן המטוס, כרע על ברכיו ונשק בהתרגשות את אדמת ארץ ישראל לעיני הקהל שהיה במקום. גר כארבע שנים במושב בית נבלה (בית נחמיה). לאחר מכן עבר לעיר הקודש ירושלים. נפטר ב-ט"ז אייר ה'תשכ"ב (1962). חי כ-69 שנים. ציונו בהר-המנוחות בירושלים.

אביו: ר' שמואל (היה ישר וחסיד גדול).

פעם אחת רבינו יצא מהעיר לכפר בדרך שעוברת במדבר צחיח וחס. אותו היום היה שרב גדול ולא היו לרבינו מים בכלל. צימאנו הלך וגדל וכמעט שהגיע עד שערי מוות. רבינו התפלל לפני בורא עולם שיושיע אותו. כשסיים את תפילתו ראה אדם ובידו חצי אבטיח. האיש הציע לו את מחצית האבטיח המיותר. רבינו הודה לו ומיד ישב לאכול. כשסיים הרים את עיניו ראה שמושיעו נעלם. אז הבין שה' שלח לו את שליחו להצילו ממוות.

באחד הכפרים היה גוי עשיר גדול אשר בתו ל"ע הייתה עקרה. בצר להם הם פנו לרופאים ולמומחים, אבל דבר לא עזר. יום אחד רבי משה הזדמן לשם ונכנס לביתם כהרגלו להציע לפנייהם את סחורתו. כאשר ראה שפניהם אינם כתמול שלשום הוא שאל אותם לפשר הדבר. הם סיפרו לו כל העניין. רבי משה הבטיח להם שבעוד שנה יחבקו בן בתנאי שיאמינו בלב שלם שמשה רבינו אמת ותורתו אמת, ודתו עומדת מעל כל הדתות שבעולם. הם הסכימו. לשנה הבאה נולד להם בן וקראו את שמו 'מוסא' על שם רבי משה.

באחד הכפרים בפרס גר ראש עיר גוי עשיר מופלג. בזמנם אנשים חשובים השתמשו בחותמת שהייתה קבועה בטבעת שלהם לצורך משא ומתן. בעזרתה יכלו להוציא ולהביא כספים. גם לאותו ראש עיר הייתה חותמת. שבת אחת היא אבדה לו. האיש חשש שמישהו ימצא את החותמת ויוציא במרמה את כל כספו ורכושו. בשעת אחר הצהריים בא לפני רבינו וסיפר על האבידה. בשבת רבינו דרש בביתו. כ. ראש העיר אמר שלא יזוז משם עד שרבינו ישיג את החותמת. רבינו ניסה לדחותו אבל הוא עמד בשלו. רבינו אמר לו שבשבת קודש אינו יוצא ממקומו אבל הבטיח לו שהלילה תמצא את החותמת ואין לו מה לדאוג. ראש העיר סמך עליו וחזר לכפר. באותו הלילה אמרו לאיש בחלום שהחותמת מונחת במקום מסוים ליד הנהר. הוא התעורר, הלך לאותו מקום ומצא אותה כפי שרבינו הבטיח לו.

לרבינו היה שכן מוסלמי צורר יהודים שהיה קורא בקוראן בקול גבוה, דבר שהפריע לרבינו מאוד. הצדיק ביקש מאותו שכן כמה פעמים שינמך את קולו, אבל השכן רק הרים את קולו בצעקה על רבי משה והתחיל לקלל את דתו ואמונתו. כשסיים, רבי משה אמר לו: "אם היית פוגע בכבודי בלבד, היה זה ענייני הפרטי. אבל מכיוון שקיללת את דת משה ותורתו, תדע לך, שהיום הוא היום האחרון שאתה בחנות הזו. מחר בשעה הזו תהיה בקבר". למשמע הוויכוח בא שכן נוסף והיה עד לדברים אלו. הוא בא לפני רבי משה וביקש ממנו שיסלח לשכנו. רבי משה השיב לו, כי הוא לא יכול, מכיוון שהשכן פגע בכבוד התורה ולא בכבודו. השכן המוסלמי סגר את חנותו והלך לביתו. שם קיבל כאב ראש חזק ומת. למחרת באותה שעה כבר היה בקבר. כך יאבדו כל אויביך ה'.

בביתם של קרובי משפחתו של רבינו היה בור ובו נחש גדול שהסתובב בבית ובחצר. בני הבית פחדו ממנו. ביום הם יצאו מהדירה ובלילה הם פחדו לישון בה. הם היו אובדי עצות. בצר להם הם באו וסיפרו לרבי משה. הצדיק אמר להם: "כאשר הנחש יוצא עוד פעם, תבואו ישר אלי ותודיעו לי", וכך היה. כאשר הנחש יצא, באו מיד והודיעו לו. רבי משה עזב את כל עיסוקיו והגיע. הוא ראה את הנחש מסתובב בחצר והתחיל להזהיר אותו: "נחש! אני גוזר עליך שלא תצא ממקום משכנך ביום ולא תזיק אף פעם לשום אדם. אם לא תשמע בקולי - אני גוזר עליך בשם בורא עולם, שלא תצא מדירתך לעולם". מאותה העת לא נראה הנחש, לא בבית ולא בחצר.

היהודי מטהרן שאשתו הייתה עקרה ל"ע. היא ביקרה אצל כל המומחים שבפרס, בארה"ב ובארץ ישראל, אבל הם לא הצליחו לעזור. לאותו איש היה קרוב משפחה במושב בית נחמיה, מקום מגוריו של רבינו. אותו אדם הציע לקרובו שיקבל ברכה מרבינו לפני חזרתו לפרס. הוא בא לפניו וסיפר בייאוש את מסכת חייו. רבינו שאל אותו אם הוא מתפלל שלוש פעמים ביום ומניח תפילין. האיש ענה בשלילה. רבינו שאל אם הוא שומר שבת והאיש אמר שכן, אבל לא כמו שצריך. רבינו אמר שהוא מבטיח לו שאשתו תלד בתנאי שייתן לו תקיעת כף והבטחה שישמור שבת כהלכתה ויניח תפילין בכל יום. כך היה. היהודי נתן תקיעת כף וחזר לפרס. לאחר שנה שלח מכתב בו חבילת סוכריות ובישר שנולד לו בן וקרא את שמו 'משה'.

הוא חילוני כי כך הוא גדל והוא יישאר במקום הנוחות מכיוון שכך התרגל כל חייו. חשבתי לעצמי: "טוב, לפחות ניסיתי."

עברו כעשרים שנה מאותו סיפור. יום אחד אני מגיע לביתו של חבר. שם פגשתי בחור שבדיוק היה שם. מדובר בבעל תשובה. מאחר וישבנו יחד הייתי נחמד ושאלתי אותו איך קוראים לו והוא השיב לי, מה שם משפחתו.

שאלתי אותו: "אתה קשור במקרה לאותו פוליטיקאי בכיר שנשא את השם הזה והיה מראשי המדינה בשנים הראשונות להקמתה?". הוא אמר שכן. המשכתי לברר: "אתה אולי הנכד של המומחה לאלקטרוניקה שמתגורר ביישוב פלוני?". הוא השיב לי בחיוב. "אכן, זה הסבא שלי". אמרתי לו שהוא מזכיר לי אירוע נוסטלגי.

"סבא שלך היה אדם מאוד נחמד", אמרתי לו, "לפני עשרים שנה בזבזתי עליו שלוש שעות של יכוח עקר. התווכחתי על השואה ועל השגחה פרטית ועל שכר ועונש ועל אמונה בבורא עולם, הוא כמובן לא קיבל ממני אפילו לא חצי מילה. אני יצאתי ממנו בפחי נפש, כי הבנתי שזה היה בזבז זמן".

"אני לא יודע למה בכלל התחלתי להתווכח אתו, הרי מלכתחילה הייתי אמור להבין לבד שלא יצא לי מזה כלום". הבחור הסתכל עלי בעיניים נוצצות ואמר לי:

"שני דברים אני רוצה לומר לך: קודם כל, סבא שלי אדם ישר. הוא אולי לא הודה בזה בפה מלא, אבל אני בטוח שאחרי שהוא שמע את התשובות שלך לשאלות שלו, זה בוודאי עשה אצלו שינוי. גם אם מדובר בשינוי קטן, זה היה שווה את זה".

"דבר שני שאני רוצה לומר לך, שבשעה שאתה התווכחת עם סבא שלי, ישב שם בצד הנכד שלו. ילד כבן עשר. אתה בכלל לא שמת לב לנכד, אבל אני, הנכד, הקשבתי לכל מילה".

"אני ראיתי, שאתה מסביר בלהט. אני ראיתי שסבא שלי התחיל לגמגם קצת. הבנתי שאתה ניצחת בוויכוח. באותו זמן לא הבנתי את כל מה שדיברתם, אבל כן הבנתי דבר אחד, **שהאמונה היהודית היא לא כזאת מופרכת כמו שטענו אצלנו**".

"עוד הבנתי למרות שהייתי צעיר לימים כי לחרדים האלו גם אם הם שחורים ונראים מוזר מאוד, יש להם שכל. הם אנשים שמבינים מה הם עושים. בעצם ייתכן מאוד שהם צודקים ואנחנו טועים".

"החלטתי שכאשר אני אגדל, אני אבדוק את הדברים ברצינות. אתה רואה אותי היום, בעל תשובה כבן שלושים. עשיתי שינוי מהותי בחיים שלי רק בזכות אותן שלוש שעות, שאתה הסברת לסבא שלי. ואתה עוד חשבת שבזבזת אותן לחינם".

ר' אליעזר רוט סיפר: שוחחנו עם מגיד המישרים הגאון הרב אליעזר יוטקובסקי. בתוך הדברים שמענו ממנו כמה סיפורים מיוחדים במינם הממחישים בצורה יוצאת דופן את כוחה העצום של כל פעולה שאנחנו פועלים. את היכולת הטמונה בפיו של כל אחד מאיתנו לגרום שינוי לטובה ולהציל דורי דורות של יהודים מרדת שחת.

הרב יוטקובסקי סיפר: היה זה לפני שנים רבות. באותה עת עסקתי בעניין של מכשיר אלקטרוני כלשהו שהייתי זקוק לפיתוח גרסה שלו שתתאים לשימוש בציבור החרדי בלי חשש איסור בשבת ובחול.

כשהתחלתי להעמיק בעניין, נאמר לי שיש איזה מומחה אחד. אדם שאינו שומר תורה ומצוות שמתגורר ביישוב פלוני ושמתאים לבירור וליבון של הנושאים האלו כולל הדרכה לגבי הפיתוח של הגרסה המתאימה.

קבעתי איתו פגישה. הגעתי בתאריך המיועד ובשעה שקבענו. הוא קיבל אותי במאור פנים. ניהלנו שיחה מקצועית ורצינית, קיבלתי את הייעוץ שרציתי ופניתי ללכת.

לפני שיצאתי חשבתי לעצמי, למה לא לנצל את ההזדמנות? הרי התיידדתי איתו במהלך השיחה. למה שאני לא אגמול עמו חסד ואציע לו להניח תפילין...

שאלתי אותו: "נו... תפילין כבר הנחת היום?". הוא לא הפתיע אותי כשענה בשלילה. שאלתי אם הוא רוצה להניח והוא שוב ענה בשלילה. "יש לי שאלה אחת. אם תענה עליה תשובה שתניח את דעתי - אני מבטיח לך להניח היום תפילין וממחר אני אניח תפילין כל בוקר".

אמרתי לו: "בבקשה, תשאל". שוב הוא לא הפתיע אותי ושאל את השאלה הכי נדושה: "האמונה לאור השואה". ביקשתי ממנו שיביא בבקשה ספר תנ"ך. כשהוא הביא אני פתחתי אותו בפרשת 'בחוקותיי' וביקשתי שיקרא אותה מההתחלה ועד סופה ואז הוא יענה לי את התשובה בעצמו. הוא קרא והגיב, וכך נפתח לו ויכוח סוער.

אני ראיתי שזה לא יהיה קצר. הורדתי את החליפה והכובע. התיישבתי מולו לוויכוח שנמשך זמן ארוך וכלל גם טונים גבוהים במיוחד. בסופו של הויכוח הוא אמר לי שהוא צריך עוד לחשוב על זה ולראות אם התשובות שלי הניחו את דעתו.

יצאתי משם. הרגשתי שסתם בזבזתי שלוש שעות מהחיים שלי. אין סיכוי שאדם בגילו ובמעמדו עם המורשת המשפחתית שלו יתחיל להניח תפילין בגיל כזה רק בגלל שמישהו ענה לו על השאלה שהציקה לו. הוא הרי לא באמת חילוני בגלל שיש לו שאלות באמונה.

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
אסתר בת בלה ע"ה
נעמי בת כותן ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
שני בת אסתר ע"ה
מסודי בת חביבה ע"ה
יונה בן סעדה ז"ל
ברכה בת מרדכי ע"ה
יעקב בן נעמה ז"ל
שרה בת מורברי רחל ע"ה
אלון בן סעדה ז"ל

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל
הרב שבת בן אסתר אטון זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל
אביבה בת איריין ע"ה
אברהם בן רוזה ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
חי זידי בן קלרה ז"ל
יוסף בן סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
יעקב בן סלימה ז"ל
ספירנס תקווה בת נעמה ע"ה
מישא אסתר בת זרה ע"ה
אברהם בן דינה ז"ל

מאיר מורד בן שושנה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
עמירם בן דבורה ז"ל
ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
דב בן יצחק ז"ל
סוליקה בת עישה ע"ה
סלים בן פרחא ז"ל
ליטף בן פרחא ז"ל
דניאל רפאל בן חגית ז"ל
יהודה בן סעידה ז"ל
עפאת בת השמת ע"ה